

Sygn. akt *I AGa 175/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Nowicki

Sędziowie: SSA Bogdan Wysocki /spr./

SSO /del./ Maciej Rozpędowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Paulus

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka masy upadłości Hotele i Restauracje (...)**

z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W.

przeciwko **T. U. (1)**

przy interwencji ubocznej po stronie pozwanego - K. M. (1)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 8 września 2017 r. sygn. akt IX GC 1164/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu tytułem kosztów sądowych kwotę 1.113,10 zł (jeden tysiąc sto trzynaście złotych dziesięć groszy);

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. zasądza od powoda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym:

a) **na rzecz pozwanego kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych);**

b) **na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych).**

Maciej Rozpędowski Jacek Nowicki Bogdan Wysocki

Sygn. akt I AGa 175/18

--	--	--

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 19 maja 2014 r. skierowanym przeciwko **pozwanemu T. U. (1)**, **powód – Syndyk Masy Upadłości Hotele i Restauracje (...) spółki z o.o. w likwidacji z siedzibą w W.** wniósł o ustalenie, że umowa sprzedaży z dnia 4 lipca 2012 r. na mocy której upadła spółka przeniosła na rzecz pozwanego własność jachtu C. Y. (...), nr rej. (...), nr kadłuba (...) (...), rok produkcji 2008, jest bezskuteczna w stosunku do masy upadłości Hotele i Restauracje (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pismem procesowym z dnia 4 maja 2015 r. K. M. (1) złożył interwencję w sprawie, wstępując do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 8 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo (pkt 1), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8.284,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2), zasądził od powoda na rzecz interwenienta ubocznego K. M. (1) kwotę 10.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3), nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 18.680 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzenie opinii (pkt 4).

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i wnioski.

Pozwany T. U. (2) prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) T. U. (2). Przedmiotem działalności pozwanego jest sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek.

W dniu 24 sierpnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. w W. złożył w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w W. wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika Hotele i Restauracje (...) spółki z o.o. w W. (dalej także jako „upadła”).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. oddalił powyższy wniosek, albowiem majątek dłużnika - Hotele i Restauracje (...) sp. z o.o. w W. nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie, na skutek zażalenia wierzyciela zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2013r. Po ponownym rozpoznaniu sprawy, postanowieniem z dnia 26 lipca 2013r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. ogłosił upadłość Hotele i Restauracje (...) spółki z o.o. w W. obejmującą likwidację majątku upadłego i wyznaczył syndyka masy upadłości w osobie H. L..

W dniu 4 lipca 2012 r. upadła spółka zawarła z pozwanym umowę sprzedaży, której przedmiotem był jacht C. Y. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze kadłuba(...) (...) i roku produkcji 2008 za cenę sprzedaży w wysokości 240.000zł.

Strony umowy ustaliły, że część ceny w wysokości 231.874,28zł pozwany uiścić miał przelewem na konto (...) S.A, zaś pozostałą część w kwocie 8.125,72 zł wpłacić w gotówce.

W dniu zawarcia umowy sprzedaży pozwany uiszczył na rzecz (...) S.A. umówioną kwotę.

Powyższą łódź upadła nabyła od (...) S.A. Wcześniej upadła była leasingobiorcą tego jachtu. (...) S.A. nabył przedmiot leasingu od K. M. (2) w dniu 4 sierpnia 2008 r. za cenę 353.958zł (równowartość 173.000USD).

W dniu 8 kwietnia 2014 r. pozwany zbył powyższą łódź C. Y. (...) na rzecz K. M. (1), za cenę 244.770 zł. Ponadto, ten ostatni sprzedał omawianą łódź na rzecz M. R..

W dniu 4 lipca 2012 r. sporna łódź była w złym stanie technicznym, nie pozwalającym na bezpieczną eksploatację i korzystanie z niej bez dokonania szeregu napraw i remontów. Niezbędne było wykonanie następujących prac: wymiana kolektorów silników, wymiana uszczelnień kolektorów, wymiana wszystkich połączeń gwintowych kolektorów, wymiana świec zapłonowych, wymiana oleju wraz z filtrami, wymiana płynów eksploatacyjnych silników i osprzętu silnika, wymiana uszczelek misek olejowych silników, wymiana uszkodzonego osprzętu (m. in. odpowietrznika przekładni (...)), wyczyszczenie części podwodnej kadłuba z narostów i skorupiaków, wymalowanie części podwodnej kadłuba farbą biologicznie czynną, wymiana ciekących pomp silników, wymiana elementów eksploatacyjnych takich jak paski klinowe, wymiana przewodów gumowych, wymiana czterech akumulatorów kwasowych 12V.

Koszt brutto części koniecznych do wykonania powyższych napraw wynosił w 2012 r. 23.058,45 zł, zaś robocizny 18.929,80 zł.

Wartość bazowa omawianego jachtu na dzień 4 lipca 2012 r. wynosiła 264.779,40 zł brutto, zaś procentowy współczynnik zmiany wartości bazowej wynosił -9,5%. Wobec czego, wartość rynkowa – na rynku polskim spornego jachtu wynosiła 239.625,36 zł. Ponadto, przy uwzględnieniu czynnika kwotowego zmiany wartości w oparciu o kryterium miejsca postoju jednostki, wartość jednostki pływającej jachtu C. Y. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze kadłuba (...) (...), znajdującego się w dniu 4 lipca 2012 r. w miejscowości Z. w (...) wynosiła na rynku polskim 222.405,36 zł.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych żądanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną swojego żądania powód upatrywał w art. 127 ust. 1 ustawy Prawo Upadłościowe i Naprawcze (dalej „puin”).

Pomimo zmiany przepisów wyżej wskazanej ustawy w sprawie znajdzie ona zastosowanie, albowiem treść art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2015 r., poz. 233 j.t.). wskazuje, że w sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości stosuje się przepisy dotychczasowe. Jak wynika zaś ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosek o ogłoszenie upadłości Hotele i Restauracje (...) sp. z o.o. wpłynął do sądu upadłościowego w dniu 24 sierpnia 2012 r.

Zgodnie z treścią art. 127 ust. 1 puin bezskuteczne w stosunku do masy upadłości są czynności prawne dokonane przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej.

Nie ulegało wątpliwości, że kwestionowana przez powoda czynność prawna została dokonana przez upadłą w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, albowiem jak wykazało postępowanie dowodowe wniosek ten złożony został w dniu 24 sierpnia 2012 r., zaś sporna umowa została zawarta w dniu 4 lipca 2012 r. Ponadto czynność ta była odpłatna. Pozwany bowiem obowiązany był uiszczyć cenę sprzedaży w kwocie 240.000 zł.

Wobec powyższego, zgodnie z obowiązującym w procesie cywilnym rozkładem ciężaru dowodów (art. 6 k.c.), powód w celu uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia wykazać powinien, że wartość świadczenia upadłego

przewyższała w rażącym stopniu wartość świadczenia zastrzeżonego dla upadłego. Zdaniem Sądu, z wyżej wskazanego obowiązku strona powodowa się nie wywiązała.

W toku procesu, powód stał na stanowisku, że wartość przedmiotu umowy sprzedaży z dnia 4 lipca 2012 r. była rażąco wyższa od ustalonej przez strony tej umowy ceny sprzedaży. W ocenie powoda, wartość spornego jachtu wynosiła 330.000 zł. Okolicznościom tym pozwany konsekwentnie przeczył, jednocześnie wskazując, że łódź nie była w dobrym stanie i wymagała szeregu napraw.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, w tym w szczególności zeznania świadków J. Z. i S. S. oraz sporządzona przez biegłego sądowego B. K. opinia z dnia 1 marca 2017 r. wykazały, że wartość przedmiotu sprzedaży kwestionowanej umowy wynosiła 239.625,36 zł, zaś przy uwzględnieniu okoliczności, że łódź w chwili sprzedaży znajdowała się w (...)wartość rynkową dla tej łodzi na rynku polskim należało określić na kwotę 222.405,36 zł. Powyższe oznacza, że nie sposób przyjąć, aby świadczenie upadłej przewyższało w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłą. W stanie faktycznym sprawy zaistniała wręcz przeciwna okoliczność, pozwany uścił cenę sprzedaży przekraczającą wartość rynkową łodzi. Na powyższe ustalenia nie ma wpływu okoliczność, że zapłaty znacznej części ceny sprzedaży pozwany dokonał na rzecz (...) S.A., albowiem zrobił to w uzgodnieniu z upadłym i w ten sposób umniejszył zobowiązania upadłej spółki.

Odnosząc się do zastrzeżeń strony powodowej w przedmiocie opinii biegłego zauważyć należy, że powód nie posiadał informacji w przedmiocie stanu jachtu w dniu 4 lipca 2012 r., a swoje twierdzenia formułuje wyłącznie na podstawie ofert sprzedaży łodzi o zbliżonych parametrach, do tej która była przedmiotem umowy upadłej z pozwanym. Oferty te nie mogą stanowić jednak wiarygodnego źródła dowodowego, albowiem brak jest podstaw by przyjąć, że sprzedawcy otrzymają oczekiwane ceny. Ponadto należy mieć na uwadze, że zgodnie z zasadami życiowymi cena sprzedaży w znacznym stopniu uwarunkowana jest od stanu przedmiotu sprzedaży. Ze stanu faktycznego sprawy wynika zaś, że łódź leasingowana pierwotnie przez upadłą była w złym stanie technicznym i wymagała szeregu napraw i remontów. Co więcej źródłem dowodowym o rzeczywistej wartości spornej łodzi na dzień 4 lipca 2012 r. nie może być również fakt, wystawienia jej na sprzedaż przez pozwanego za cenę wyższą. Zauważyć bowiem należy, że jak zeznali świadkowie po nabyciu jachtu pozwany dokonał w nim licznych napraw, które zgodnie z zasadami logiki zwiększyły wartość łodzi. Ponadto w rzeczywistości pozwany nie uzyskał oczekiwanej ceny, albowiem bezspornym jest, że zbył łódź za cenę zbliżoną do tej, która stanowiła cenę sprzedaży w umowie z dnia 4 lipca 2012 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu.

Ponadto w oparciu o art. 107 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz interwenienta ubocznego zwrot kosztów procesu.

W przedmiotowej sprawie powód, stosownie do treści art. 132 ust. 2 puin nie poniósł kosztów opłaty sądowej od pozwu. Zgodnie jednak ze stanowiskiem doktryny, w przypadku oddalenia powództwa syndyka opłaty sądowe obciążają masę upadłości i stanowią koszt postępowania upadłościowego - por. A., Prawo upadłościowe. Komentarz 2016, L.. Wobec powyższego, Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 18.680zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzenie opinii. W wyniku omyłki pisarskiej Sąd wskazał błędną kwotę, powód winien bowiem zwrócić Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Poznaniu z tego tytułu kwotę 17.613,10zł, na którą składają się: kwota 16.500zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i kwota 1113,10 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył powód, zaskarżył go w całości. Powód zarzucał rozstrzygnięciu:

- rażące naruszenie przepisów postępowania i zarazem zasad wyrokowania, tj. art. 325 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku w odniesieniu do żądania powoda co do uznania czynności za bezskuteczną, oznaczenie przedmiotu

sprawy w komparycji orzeczenia sprzecznego z żądaniem pozwu, a nadto niekorespondującego z treścią opisową orzeczenia, a tym samym w konsekwencji wyjście poza żądanie zawarte w pozwie (art. 321 k.p.c.) i nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.),

- naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w zakresie stanu technicznego i uszkodzeń łodzi na dzień 4 lipca 2012 r. oraz wartości części zamiennych do silnika typu V. (...) na dzień 4 lipca 2012 r. zainstalowanego w spornej łodzi poprzez uznanie, że sporna łódź była w złym stanie technicznym, niepozwalającym na bezpieczną eksploatację i korzystanie z niej bez dokonania szeregu napraw i remontów w postaci: wymiany kolektorów silników, wymiany uszczelnień kolektorów, wymiany wszystkich połączeń gwintowych kolektorów, wymiany świec zapłonowych, wymiany oleju wraz z filtrami, wymiany płynów eksploatacyjnych silników i osprzętu silnika, wymiany uszczelek misek olejowych silników, wymiany uszkodzonego osprzętu, wyczyszczenia części podwodnej kadłuba z narostów i skorupiaków, wymalowania części podwodnej kadłuba farbą biologicznie czynną, wymiana ciekących pomp silników, wymiana elementów eksploatacyjnych takich jak paski klinowe, wymiana przewodów gumowych, wymiana czterech akumulatorów kwasowych 12V i uznanie, że wartość części zamiennych potrzebnych do usunięcia usterek w dniu 4 lipca 2012 r. wynosiła 23.058,45 zł, a robocizny 18.929,00 zł,
- naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego; pominięcie dowodów powołanych przez powoda w pozwie i replice na odpowiedź na pozew na okoliczność wartości spornej łodzi na dzień 4 lipca 2012 r., w tym ofert sprzedaży na portalach aukcyjnych oraz tabel zmiany kursów walut na przestrzeni lat 2008 - 2012, bez wydania postanowienia dowodowego w tym zakresie,
- naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia i dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem istotnej części materiału dowodowego, to jest dowodów powołanych przez powoda w pozwie i replice na odpowiedź na pozew na okoliczność wartości spornej łodzi na dzień 4 lipca 2012 r. w tym ofert sprzedaży na portalach aukcyjnych oraz tabel zmiany kursów walut na przestrzeni lat 2008-2012,
- naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 194 § 3 k.p.c. czego skutkiem było wydanie postanowienia o oddaleniu wniosku powoda o wezwanie do wzięcia udziału w sprawie po stronie pozwanej K. R. i w konsekwencji niewyjaśnienie istoty sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. Ponadto na podstawie art. 380 k.p.c. powód wniósł o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 8 września 2017 r. oddalającego wniosek dowodowy powoda zgłoszony na rozprawie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność tam wskazaną przez jego zmianę i dopuszczenie zawnioskowanego dowodu oraz przeprowadzenie go przez sąd II instancji.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda oraz o oddalenie zgłoszonego przez niego wniosku dowodowego i o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Podobnie **interwenient uboczny** wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od skarżącego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację można uznać za uzasadnioną jedynie w części, w jakiej zaskarżono w niej obciążenie powoda w punkcie 4 wyroku kosztami sądowymi obejmującymi opłatę od pozwu.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 132 ust. 2 prawa upadłościowego w postępowaniach wszczynanych w celu zaskarżenia (ustalenia bezskuteczności, nieważności) czynności upadłego syndyka masy upadłości zwolniony jest od opłat sądowych.

Nie ma przy tym, wbrew pogładowi sądu I instancji, podstaw do przyjęcia, że zwolnienie to ma charakter tymczasowy i obowiązuje do daty wyrokowania.

Przeciwnie, do syndyka stosuje się w tym zakresie reguły obowiązujące w przepisach ogólnych o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Oznacza to, że w przypadku wygrania przez niego sprawy koszty brakującej opłaty od pozwu poniesie pozwany, natomiast w przypadku przegrania sporu ta część należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych definitywnie nie zostanie pokryta (por. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Z tego wynika, że powoda w orzeczeniu kończącym sprawę można było obciążyć jedynie obowiązkiem zwrotu części wydatków, w wysokości 1.113,10 zł, związanych z wydaniem przez biegłego opinii, które tymczasowo pokryte zostały ze środków Skarbu Państwa (art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Z tych względów na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 386 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Dalej idące zarzuty i wnioski apelacji okazały się bezpodstawne.

Ustalenia faktyczne sądu I instancji nie budzą wątpliwości i stąd Sąd Apelacyjny przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Zostały one poczynione w oparciu o wszechstronne rozważenie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, którego ocena, przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu wyroku, jest pełna, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Ustalenia te nie zostały skutecznie wzruszone w apelacji w ramach podnoszonych tam zarzutów o charakterze procesowym.

Sprowadzają się one bowiem do forsowania odmiennej, korzystnej dla skarżącego wersji stanu faktycznego, opartej na konkurencyjnej ocenie mocy i wiarygodności poszczególnych elementów materiału dowodowego.

Nie jest to jednak wystarczające dla postawienia skutecznego zarzutu naruszenia przez sąd orzekający przepisu art. 233 § 1 kpc.

W świetle ugruntowanego stanowiska judykatury do naruszenia tego przepisu mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. zasadom logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r. w spr. III CK 314/05, LEX nr 172176).

Podobnie, zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, choćby ocena ta również była logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r. w spr. IV CK 387/04, LEX nr 177263).

Jeżeli bowiem z materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena sądu nie narusza prawa do swobodnej oceny dowodów, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (zob. np.. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005r w spr. IV CK 122/05, LEX nr 187124).

Niezależnie od tego, o ile ustalenia sądu I instancji oparte są na konkretnym materiale dowodowym, to zarzuty apelującego bazują na snuciu dowolnych hipotez, oderwanych od realiów rozpoznawanego sporu.

Nie ma jakichkolwiek podstaw do podważania wiarygodności świadków opisujących stan techniczny przedmiotowego jachtu w dacie jego zbycia przez upadłego na rzecz pozwanego oraz zakres dokonanych w jednostce napraw.

Niezrozumiały jest także w tym kontekście zarzut, że biegły B. K. posiłkował się przy opracowywaniu opinii danymi pochodzącymi od tych właśnie osób, bowiem powód nie zaferował w tym przedmiocie (czyli co do stanu technicznego jednostki oraz napraw) innego materiału dowodowego.

Nie ma również podstaw do kwestionowania opinii biegłego K., na podstawie której sąd ustalił przybliżoną wartość jachtu w dacie jego nabycia przez pozwanego.

Biegły w opinii uzupełniającej z dnia 9 maja 2017r. oraz na rozprawie w dniu 8 września 2017r. w sposób przekonujący wyjaśnił kwestie związane z zastosowaniem cenników z 2017r. w celu ustalenia kosztów naprawy jednostki, powołując się na informacje uzyskane od firmy (...), z których wynikało, że poziom cen części zamiennych w latach 2012 -2017, wyrażony w euro, był stabilny.

Skoro powód chciał polemizować z takim stanowiskiem biegłego, powinien stosowny materiał dowodowy w tym przedmiocie przedłożyć już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

W tej sytuacji dowód z korespondencji prowadzonej po wydaniu wyroku z bliżej nieokreślonymi osobami, z których miałyby wynikać coroczna zmiana cen części zamiennych, był ewidentnie spóźniony i podlegał pominięciu na podstawie art. 381 kpc.

Inną rzeczą jest, że zawarte w tej korespondencji informacje, mające charakter ogólnikowy, w żadnym stopniu nie mogłyby podważać ustaleń sądu co do kosztów naprawy jachtu z użyciem konkretnych, indywidualnie oznaczonych części zamiennych.

Nie doszło także do naruszenia innych wskazywanych w apelacji przepisów prawa procesowego.

Wpisanie w części wstępnej zaskarżonego wyroku jako przedmiotu sprawy roszczenia „o zapłatę” jest ewidentną pomyłką, wynikającą z niestaranności i podlegającą sprostowaniu na podstawie przepisu art. 350 kpc.

W tej sytuacji nie ma potrzeby odnoszenia się do poświęconym temu zagadnieniu wywodów środka zaskarżenia.

Bezprzedmiotowe z kolei, z punktu widzenia ustalenia wartości jachtu w dacie jego zbycia pozwanemu, były przedstawione przez powoda wydruki z portali aukcyjnych oraz tabele kursów walut.

Ceny zawarte w ofertach sprzedaży nie odzwierciedlają, co oczywiste, rzeczywistej wartości oferowanej rzeczy, a stanowią jedynie zaproszenie do rokowań.

Jak wskazuje praktyka, a co znalazło zresztą odzwierciedlenie w realiach sprawy, cena oferowana jest zwykle zawyżona, i to czasem w wyraźny sposób w stosunku do ostatecznej ceny transakcyjnej.

Nie ma także jakichkolwiek podstaw do stosowania w sprawie dla ustalenia wartości łodzi miernika w postaci przeliczania cen sprzedaży na waluty obce, w szczególności na dolara amerykańskiego.

Obowiązującą w Polsce walutą, służącą ustalaniu cen jako miernika wartości towarów jest bowiem złoty polski.

Nie popełnił także Sąd Okręgowy błędu, nie uwzględniając wniosku powoda o wezwanie do udziału w sprawie, w charakterze pozwanego, na podstawie art. 194 § 3 kpc, kolejnego nabywcy jachtu, czyli K. R..

Między pozwanym a K. R. nie zachodził bowiem żaden stosunek prawny, który mógłby uzasadniać ich współuczestnictwo procesowe w sprawie.

Co prawda przyjmuje się, że uprawniony może na podstawie art. 531 § 2 kc, wystąpić bezpośrednio ze skarga pauliańską nie tylko przeciwko nabywcy korzyści od osoby trzeciej, ale także przeciwko dalszym nabywcom, będącym kolejnymi beneficjentami czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017r. w spr. III CSK 143/16, LEX nr 2312011).

Zaskarżeniu podlega jednak wówczas **czynność dokonana z udziałem tego dalszego nabywcy korzyści**, a nie czynność zbycia korzyści przez dłużnika na rzecz osoby trzeciej, która jest przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

W konsekwencji nie doszło także do naruszenia przez sąd I instancji przepisów prawa materialnego, bowiem nie zostały spełnione przesłanki do uznania zaskarżonej czynności za bezskuteczną, o jakich mowa w przepisie art. 127 ust. 1 prawa upadłościowego.

Z tych przyczyn na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

O należnych pozwanemu oraz interwenientowi ubocznemu kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym orzeczono (punkt III wyroku) na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 99 kpc i art. 107 zd. 2 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, przy zastosowaniu podstawowych stawek wynagrodzenia, przysługujących profesjonalnym pełnomocnikom procesowym za zastępstwo w postępowaniu przed sądem apelacyjnym.

Maciej Rozpędowski Jacek Nowicki Bogdan Wysocki